

VELIKA JE VJERA TVOJA

20. nedjelja kroz godinu, A

Što je to utopija? To bi na grčkom doslovno značilo nepostojeće mjesto, a u stvarnosti, kako stoji u rječniku, sanjarija, neostvariva zamisao, “kula u zraku”, tlapnja.[1] Utopija u svom prvom smislu bila je jedna zamišljena država u kojoj bi sve bilo besprijekorno i idealno uređeno. O tome su govorili i stari političari i filozofi, a i danas je ta zamisao prisutna, iako ne pod tim imenom. Evo, govori se o jednakosti i jednakopravnosti svih ljudi, što je nešto za čim, svakako, valja težiti. Međutim, ide se i korak dalje sve do opasnog relativizma i izjednačavanja. Pa se onda sve više želi nametnuti misao kako u cijelom svijetu valja razmišljati na isti način, kako su sve razlike nepotrebne, kako ne treba biti nikakvih točno određenih pravila. Svako je vjerovanje dobro, ništa nije stalno...

Božja nam riječ danas govori na drugačiji način. Veli danas prorok Izaija (Iz 56, 1.6-7): Držite se prava i činite pravdu. Kad govorimo o pravu, o Božjem pravu, to nije nešto što smo mi ljudi dogovorili, to nije nešto što meni ili nama u ovome trenutku odgovara, niti je to nešto što je danas ovako, a sutra onako. Božje je pravo čvrsto pravilo koje je stalno i nepromjenjivo, kao što je nepromjenjiv Bog. To nisu tek neke odredbe i uredbe. To je Božje pravo. Svaka je Božja zapovijed na toj razini i ostaje nepromjenjiva. Može li čovjek, bez ozbiljnih i strašnih posljedica, promijeniti zapovijed: Ne ubij!, ili: Ne ukradi!, ili: Ne učini preljuba!? Možemo li bez ozbiljnih i strašnih posljedica zanemariti Isusovu riječ: Ne živi čovjek samo o kruhu? Ne čini li nam se da koji puta pojedinci, obitelji, pa i čitavo društvo idu u lošem smjeru, upravo stoga što potkopavaju ove osnovne temelje čovjeka i društva?

Veli Izaija: Držite se prava. Koji puta i mi, želeći se sviđjeti i dodvoriti drugim ljudima, društvenim okolnostima, trendu, Europi ili europskoj komisiji, zanemarujemo svoje temelje i svoje korijene. Time samo pridonosimo vlastitom urušavanju, a žučeno približavanje nećemo ostvariti. Staro i zdravo načelo jest: Svoje držati i čuvati, a tuđe poštovati. Samo tako ćemo imati samopoštovanja i zadobit ćemo poštovanje.

Prorok dalje veli: A sinove tuđinske koji pristadoše uz Gospodina da mu služe (...) njih ću dovesti na svoju svetu goru. I ovdje trebamo imati Isusovo srce. Događa se da se Bogu i Crkvi približi onaj koji je bio daleko, koji je, možda, poput svetoga Pavla prethodno progonio Crkvu Božju. Međutim, kada se obrati, Bog ga prima i prihvaća jednako kao što i nas smatra svojom djecom. Tko smo mi da se usprotivimo Božjem odabiru? Već Stari zavjet snažno naglašava da je Bog Otac svih naroda. Nadalje, događa se također, da netko i nije u Crkvi, ali na svoj način, prema vlastitom uvjerenju u svojoj vjerskoj zajednici iskrena srca Boga traži i Bogu služi. Zar ćemo ih prezirati? Bog je Otac, Bog jedva čeka da se smiluje svakom čovjeku. Zar ćemo mi ljudima zatvarati vrata Božjeg milosrđa? Važno je da imamo tu Božju širinu, tu Božju dobrotu, tu Božju ljubav prema svakom čovjeku. Zato na koncu današnjeg odlomka Bog veli po proroku: Dom će se moj zvati dom molitve za sve narode.

Isti nam nauk danas Isus daje u Evanđelju (Mt 15, 21-28). Čuli smo. Žena tuđinka – prema židovskom shvaćanju, nevjernica – usrdno moli Isusa da joj ozdravi kćer. Isus se u prvi mah nećka, a time, zapravo, samo potiče ženu da snažnije izrazi svoj vjeru. I doista! Žena se nije dala omesti Isusovim tvrdim riječima, nego je još usrdnije tražila. Na koncu je Isus ostavo zadivljen: O ženo, velika je vjera tvoja! Neka ti bude kako želiš! Jednom će drugom prilikom Isus ostati zadivljen vjerom jednog drugog tuđinca, onoga rimskoga satnika koji je molio za svoga slugu riječima: Gospodine, nisam dostojan da uniđeš pod moj krov... Isus je na to

odgovorio: Zaista, kažem vam, ni u koga u Izraelu ne nađoh tolike vjere. Tom prigodom Isus još dodaje: A kažem vam: Mnogi će s istoka i zapada doći i sjesti za stol s Abrahamom, Izakom i Jakovom u kraljevstvu nebeskom (Mt 8,10-11).

O tome nam danas Isus govori: Sama naša pripadnost Crkvi nije po sebi jamstvo spasenja. Potrebno je, s naše strane, kako danas veli Izaija, obdržavati zapovijedi i slijediti Gospodina. Potrebno je ustrajavati u onome što nam je temeljno, ne povodeći se promjenjivostima i površnostima ovoga svijeta. S druge strane, valja također imati na pameti da Božje milosrđe ne poznaje granice. Zato se počesto događa da nas u vjeri nadi i ljubavi natkrile oni koji u počecima nisu bili u Crkvi ili koji nam izgledaju daleko od Crkve. Samo neka nam to bude poticaj da i mi napredujemo u svemu što je dobro i plemenito, radujući se svakom čovjeku koji Boga traži i Boga nalazi.

[1] B. KLAJČIĆ, Rječnik stranih riječi, MH, Zagreb, 1988.

Zvonko Pažin